

Čís. 1730.

Rozhodovati o nároku dle § 142 obč. zák. jest příslušným soud poručenský.

Přehlédl-li rekursní soud, ruše v řízení nesporném původní usnesení prvního soudu, že tento byl nepřislušným, může nicméně, když záležitost k němu po druhé se dostala, vysloviti nepřislušnost prvního soudu.

(Rozh. ze dne 21. června 1922, R I 721/22.)

Rozloučená manželka, bydlící v obvodu okresního soudu v Hartmanicích, domáhala se u tohoto soudu v řízení nesporném na svém bývalém manželci, bydlícím v Chebu, placení výživného pro jich nezletilou dceru a kromě toho žádala, by jí nezl. dcera byla i nadále ponechána ve výživě a výchově. Původní usnesení prvního soudu rekursní soud zrušil a nařídil mu doplnění. Do nového usnesení prvního soudu bylo si opět stěžováno a rekursní soud zrušil opětně usnesení prvního soudu a přikázal mu, by, vyčkaje pravomoci, postoupil spisy okresnímu soudu v Chebu ku příslušnému dalšímu jednání. **D ů v o d y:** O nárocích, o něž tu jde, má dle § 142 obč. zák. v novém znění rozhodnouti soud v řízení nesporném. Příslušným soudem k těmto opatřením může však býti jedině poručenský (opatrovnický) soud, jenž dle § 109 j. n. je povolán k obstarávání všech záležitostí, které soudu takovému příslušejí. A tím je ten okresní soud, kde má nezletilý neb opatrovanec ve věcech sporných svůj obecný soud, tedy v tomto případě okresní soud v Chebu, ježto tam má otec nezletilé dcery své řádné bydliště (§§ 65, 66 a 71 j. n.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění. Dle § 44 j. n. má soud v řízení nesporném sám od sebe dbáti hranice své příslušnosti v každém období řízení. Tutéž povinnost mají soudy vyšších stolic, když se nedostatek ten teprve tam objeví. Tím, že rekursní soud původní usnesení prvního soudu za účelem doplnění řízení zrušil a nepřislušnost prvního soudu přehlédl, nebyla příslušnost prvního soudu potvrzena a nestala se pravoplatnou. Byl tedy rekursní soud oprávněn, ano povinen, aby nepřislušnost tu vytknul, jakmile se záležitost po druhé k němu dostala. Prorogace je v řízení nesporném vyloučena (§ 2 odst. II. čís. 1 nesp. říz.). Otázku, který soud je příslušným, rozhodl správně soud rekursní a poukazuje se v tom směru k jeho vývodům, jež dovolacím rekursesem nebyly vyvráceny.

Čís. 1731.

Přípustnost pořadu práva pro nárok na náhradu škody proti obci z důvodu, že věci vyklizené z bytu dala složití na místě nepříhodném.

(Rozh. ze dne 21. června 1922, Rv I 277/22.)

Žaloba, již domáhal se vyklizený náhrady škody na obci, ježto při soudním exekučním vyklizení bytu v jeho nepřítomnosti byly vyklizené věci uloženy v obecním domě na místě vlhkém, čímž škodu vzaly, byla soudy všech tří stolic ve věci samé zamítnuta. Námitku nepřipustnosti pořadu práva vyvrátil Nejvyšší soud

v d ů v o d e c h :

Hledíc k ustanovení §§ 42 j. n. a 240 odstavce třetí c. ř. s. je se zabývati především námitkou nepřipustnosti pořadu práva dle § 477 čís. 6 a 503 čís. 1 c. ř. s. ohledně spolužalované obce města S. Podle své žaloby a svého přednesu před prvním soudem odvozuje dovolatel žalobní nárok proti obci města S. pouze z té okolnosti, že byly jeho věci, přestěhované prvním žalovaným při soudním exekučním vyklizení jeho bytu v nepřítomnosti jeho i jeho rodiny, uloženy v obecním domě na místě vlhkém, kdež právě vzaly škodu z vlhka, zplesnivěly a zrezavěly, uváděje výslovně, že ručí tudíž prvžalovaný jednak za škodu způsobenou při stěhování, jednak spolu se spolužalovanou stranou za uložení věci na nepříhodném místě. Žalobce vymáhá tudíž na žalované obci náhradu škody za nepříhodné uložení jeho věci v obecním domě, tedy v místnostech obecních, při provedené soudní exekuci vyklizením jeho bytu v jeho i jeho rodiny nepřítomnosti, ve kterémž případě ustanovení § 349 odstavce druhý ex. ř. výslovně praví, že věci vystěhované mají býti soudním vykonavatelem dány do uschování na útraty povinného, tedy jeho jménem. Soudní vykonavatel jedná zde jménem povinného a též vstupuje tím v poměr schovatelský s osobou, již věci v uschování byly dány, v tomto případě se žalovanou obcí. Žalovaná obec nevystupuje ve sporu dle samé žaloby, jako vykonavatelka místní policie, o níž mluví § 37 obec. zřiz. česk., není jí též žalobcem vytýkáno, že opominula povinnosti, jež jí ukládá zákon o místní policii, nýbrž že opominula věci řádně uložiti ve svých místnostech, neboli že opomenula povinnosti, jí zákonem jako schovatelce uložené. To odpovídá též skutkovým zjištěním nižších soudů, jimž ani odporováno nebylo a na něž se poukazuje, Žalobce domáhá se tedy náhrady škody na obci z důvodu čistě soukromoprávního, který řešiti je soudům (§ 1338 obč. zák. — srv. též jud. č. 229 ke konci). Vytýkané zmatečnosti zde tedy není.

Čís. 1732.

Při promlčení dle § 1486 a násl. obč. zák. jest třeba i subjektivní možnosti výkonu práva.

(Rozh. ze dne 21. června 1922, Rv I 295/22.)

Žalobce prodal žalované dne 28. října 1914 ječmen v 95 pytlech a, ježto je žalovaná nemohla ihned vyprázdniti, ponechal jí je s tím, že mu budou co nejdříve vráceny. Když žalovaná pytlů nevracela, upomínal ji žalobce, načež mu bylo zástupcem žalované řečeno, že byly pytle žalobci odeslány po Františku H-ovi, na němž se pak žalobce domáhal jich vrácení. Když byla žaloba proti Františku H-ovi pravoplatně zamítnuta,